

Mētrienas

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde
2018. gada oktobra avīze
Nr. 10 (240)

Dzīve

Foto – Valda Otvare

Oktobris īsumā

01.10. Sieviešu biedrības „Ābele” saiets par vietvārdu grāmatas izdošanu.

02.10. Andrejs Stoļerovs Odzijas ezerā noķer 6,3 kg smagu līdaku.

03.10. Vingrošanas nodarbības ar Zani Preisu.

05.10. Skolotāju dienas atzīmēšana Mētrienas pamatskolā.

06.10. Mētrienieši piedalās 13. Saeimas vēlēšanās.

06.10. Mētrienā kolektīvo medību ar dzinējiem sezonas atklāšana kopā ar mednieku ģimenēm un viesmedniekiem.

10.10. Vingrošanas nodarbības kopā ar Zani Preisu.

13.10. Svecīšu vakars Ozolkalna kapsētā.

17.10. Vingrošanas nodarbības kopā ar Zani Preisu.

18.10. Ārzemju apģērbu tirdzniecība tautas namā.

18.10. Mētrienas pārstāvju piedalīšanās apspriedē Madonā par novada volejbola čempionātu.

19.10. Vecāku sanāksme Mētrienas pamatskolā par nometni skolēnu brīvdienās.

22. – 25.10. Biedrības „Sportiskais gars” organizētā nometne Mētrienas pamatskolā.

24.10. Uzņēmuma „Rīgas optika” pakalpojumi tautas namā.

27.10. Izstādes „Dažādās otas” atklāšana Mētrienas pagasta bibliotēkā.

28.10. Mētrienas mednieku talka kolektīvo medību masta iekārtošanai aiz „Mežsargu” mājām.

*Notikumus apkopoja
Ilmārs Grudulis*

no jūras pārnāku ar jūru
no meža pārnāku ar mežu
no upes pārnāku ar upi
no kalna pārnāku ar kalnu
no putna pārnāku ar putnu
no puķes pārnāku ar puķi
no zilgmes pārnāku ar zilgmi
no zvaigznes pārnāku ar zvaigzni
no Dieva pārnāku ar Dievu
no tevis vienīgās no tevis
es mājās pārnāku bez tevis
un apsēstos viens galda galā
un sakrustoju priekšā rokas
kas smaržīgiem un baltiem ziediem
šais tumšās sienās uzplaukušas

/Leons Briedis/

ieziemoju kartupeļus
ieziemoju bites

ieziemoju rozes
ābeles un plūmes

aizdrīvēju logam spraugas
domādams par istabas puķēm

ieziemoju dvēseli
ak nē! viņa neļaujās

dvēsele izvēlas būt ar mani
sniegos un salos

un mēs kopīgi ejam
izbrist ziemu

un mums pievienojas
ceriņu cerā zilītes

/Uldis Auseklis/

Pastalu gatavošanas meistarklase

SIEVIEŠU KLUBIŅĀ

Ir tāda brīnišķīga apvienība 100 pastalas.lv. 13. oktobrī Ligita bija uzaicinājusi šīs jaukās sievas vadīt pastalu darināšanas meistarklasi „Ābelē”. Uz to piesakoties, vajadzēja norādīt savu apavu izmēru un krāsu, kādā gribētos pastalas. RTU docente, ādas apstrādes meistare Agrita Krieviņa un viņas meita Māra ieradās Mētrienā, lai četrās nopietna darba stundās apmācītu mūs darināt pastalas.

Meistarēm līdzī viss nepieciešamais prāvam mācāmo pulkam – naži, šķēres,

Ādiņas darbam sagatvotas.

Skaidrītes darbiņš.

Kopā ar pastalu gatavošanas meistarēm.

Labs darbs, kas padarīts.

kalti, āmuri, knaibles. Un pats galvenais – dažādu krāsu pastalādas un piegrieztnes vajadzīgo izmēru pēdiņām.

Vispirms Agrita pastāstīja par pastalu vēsturi un to, kā, pamazām apvienojot vēsturisko teoriju un praksi, izveidojusi pastalu piegrieztnes.

Ja ir vēlšanās, pēc visiem savu pēdu izmēriem to var izdarīt pats, bet vieglāk to ir saņemt no meistarēm, izgatavotu pēc saviem izmēriem.

Un tad pie darba! Ar savu piegrieztni

no ādas gabala nomērit un nogriezt gabalus pastalām, ar kaltiem sarobot malas, savērt malās garās savelkamās saites. Darbiņu saraksts it kā nav garš, bet laiku paņem oi, oi, kādu!

Milzīgs paldies Agritai un Mārai par pacietību un uzņēmību mūs mācīt, par saišu griešanu, palīdzīgu roku visā. Vajadzīga pacietība, stipras rokas un labs prāts darbiņu darot, un rezultāts ir pasakains!

Skaidrīte Putna

Foto no Skaidrītes personīgā arhīva

Sākas Madonas novada volejbola čempionāts

SPORTS

Ir zināms, ka šogad čempionātā piedalīsies piecas spēcīgākās reģiona volejbola komandas. Tās ir Madonas „Logu maiņa”, „Ļaudona”, „Ērgļi”, „MADNO” un „Mētriena” komandas. Pirmās spēles notiks Ļaudonas vidusskolas sporta zālē

24. novembrī. 12. janvārī – Mētrienā. Pēc tam finālspēles notiek Madonas sporta centrā, kur izslēgšanas spēlēs spēlēs 1. vietas ieguvējs ar 4., 2. vietas ieguvējs ar 3. Pēc tam notiks finālspēle.

Galvenie komandas spēki trenējas Madonas un Vecumnieku sporta zālēs. Reizi nedēļā, piektdienās, notiek jauniešu treniņi Mētrienas sporta zālē. Pirmdienās

un piektdienās pulksten 16:30 notiek volejbola iemaņu apgūšana visjaunākajiem dalībniekiem. Ar novembra mēnesi, piektdienās, plānojam atsevišķus volejbola treniņus meitenēm plkst. 17:30. Pēc tam spēkojas jaunieši, kuru vidū ir arī viens otrs pagasta izlases komandas dalībnieka kandidāts.

Ilmārs Grudulis

Pārdomām Latvijas simtgadē

PĀRDOMĀM

2012. gada rudenī bibliotēkā nonāca grāmata „Bez pasūtījuma un cenzūras” – Jura Plāķa un Ernesta Plāķa atmiņu grāmata. To dāvināja Ciemalda Lūkina. Ernests Plāķis (1897 – 1972) ir viņas tēvs, Juris Plāķis (1869 – 1942) vectēvs. Ciemaldas māte Marianna Vērpele nāk no „Opsiem”.

Grāmatas izdošana nebija viegls „pasākums”. Daktere Lūkina, to paveicot, pavērusi iespēju mums visiem lasīt par latviešu ceļu uz savu valsti un līdzdzīvot turpmāko gadu desmitus Latvijas vēsturē savu tuvāko cilvēku – izcilo personību piedzīvotajā un pārdzīvotajā. Atmiņas skar arī Mētrienas pagasta „Opsus” un tās apkārtnes ļaudis.

Mūsu Latvijas nozīmīgajā jubilejas reizē piedāvāju pārdomām un iedvesmai fragmentu no šīs grāmatas.

Tuvojoties Latvijai „Kaijas” korespondents raksta: „Pēc ilgiem klejošanas gadiem mēs [strēlnieki] atgriežamies savos sapņos lolotā laimes zemē – Latvijā. Gribas aizmirst pārciestās grūtības, tumšās, trūkuma pilnās dienas un mest skatu nākotnē. Vai tiešām mūs tur gaida sen cerētā laime, kuru katrs iedomājas pēc

saviem ieskatiem un tieksmēm, kas ir tik dažādas un pretējas? Viens cer dzimtenē saraust sev mantu, otrs, kas paradisi valdīt, lolo cerības tikt tur par lielu vīru, dažs atkal grib iegūt slavu, neskatoties uz līdzekļiem.

Man jāatzīstas, ka pa visu garo ceļu maz esmu dzirdējis nopietnu vārdu par to, kas īsti ir dzimtenes laime un labklājība. Vai tad dzimtenē mums ceptie baloži paši skries mutē? Vai dzimtenē mūs visus tūlīn demobilizēs, izmaksās lielu lielās algas un iedos vēl katram pa jaunam apģērbam? Cik maz vēl ir nopietna jēdziena par savu pienākumu pret dzimteni, par to, ka mūsu dzimtene ir izpostīta un nabaga, ka te ir vajadzīgas milzu pūles, lai visu atjaunotu un atdzīvīnātu.

Mūsu dzimtene ir brīva. Šai brīvībai pastāv mūsu nākotne un labklājība. Mums reiz jāsaprot, ka nodrošināt savu nākotni mēs varam tikai kopīgiem spēkiem. Kungu mums vairs nav, mēs paši esam sev kungi, tādēļ, lai mūsu brīvība nezustu, mums ar visiem spēkiem jāaizstāv sava brīvā valsts un pašu vēlētā valdība. Tādēļ lai neviens nekurn, ja no viņa kādreiz prasa upurus sabiedrības labā. Laimes dzimtenē nebūs tikmēr, kamēr visi nesapratīs to, ka šī laime slēpjas mūsu apziņā un mūsu pašu dar-

bos. Mūsu sauciens lai ir: „Viens priekš visiem – visi priekš viena mērķa!”

Kam reiz pamodusies mīlestība uz dzimto zemi, tam tā pastāv līdz mūža galam, nekas to nespēj iedragāt. Šī mīlestība ir stiprāka par visām citām plašā pasaulē, tā vienmēr ir uzticīga, nekad nepiekrāpj un aplaimo katru, kas viņu ieslēdzis savā sirdī – jo zeme arī ir mūžam uzticīga savam kopējam, kas to mīl un kopj. Un ja zeme mums bija mīļa, kad pār to valdīja svešinieki, tad simtkārt mīļāka mūsu jūtās un domās tā ir tagad, kad paši būsim kungi savā dzimtajā zemē, kā to cildenā valodā pateicis dzejnieks Plūdonis. Mēs neaizmirstam, ka naidnieki glūn no visām pusēm, ka ir daudz „kalpa dvēseļu” mūsu pašu vidū un mantkāriģu ierāvēju, kam tauta ir laba, kamēr aiz tās slēpjoties var labi nopelnīt un izlaidīgi dzīvot.

Nav noslēpums, arī latviešu skaldīšanās sīkās grupās ar savstarpējiem strīdiem un apkarošanos, kas kavē nacionālās lietas attīstību valstiskā mērogā. Visu to un vēl citu mēs zinām, un tomēr, neskatoties uz visu, mēs esam pilni apņēmības darīt visu iespējamo, lai brīvā Latvija zeltu.

Materiālu sagatavoja **Jolanta Vītola**

Lai lepni plīvo Latvijas karogs!

MANAS ATMIŅAS

Pirms daudziem gadiem bijusī tautas nama vadītāja Daina Āboliņa sāka vākt parakstus Tautas frontes kustības uzsākšanai Mētrienā. Parakstījos arī es. „Āriņu” kompleksā strādājošiem tika organizēta ekskursija uz Siguldu. Tur kā vienmēr daudz brīvīgotāju. Pie vienkāršas borta mašīnas ar būdu pa kluso tirgoja Latvijas karogus. Jutu, ka briest kaut kas pamatīgs. Nopirku jau laicīgi. Zināju, būs pielietojams. Maniem vecākiem bija saglabāts karogs, to paņēma brālis uz Rīgu. 1988. gada 7. novembrī ciemojāmies Valgā pie Valda māšas. Vakariņojot skatījāmies televīziju – „Kas notiek Latvijā”. Mežaparkā cilvēku tūkstoši – manifestācija.

Manā mājā karogs sāka plīvot 1990. gada visnozīmīgākajos datumos, jubilejās, Kanādas māšīcu ciemošanās reizē. Vējš nolauza mastu, nav to tagad kas uztaisa...

„Dreimaņu” Astrīda
Foto no Astrīdas personīgā arhīva

Latvijas karogs lepni plīvo Dreimaņu mājas pagalmā.

Izstāde „Dažādās otas”

PASĀKUMI

Marks Aurēlijs ir teicis: „Dzīvei ir tāda krāsa, kāda tā ir tavai iztēlei”. Šo dzīves gudrību var attiecināt uz Mētrienas bibliotēkā nesen atklātajā izstādē redzamajiem mākslinieku darbiem.

27. oktobrī Mētrienas pagasta bibliotēkas vadītāja Jolanta Vītola sveica daudzus darbu autorus un apmeklētājus ar izstādes atklāšanu. Varējām vērot visdažādākajās tehnikās un krāsās veidotos Daces Ķipolokas (Tropas), Olitas Šķēles, Lolitas Krūmiņas, Zanes Beģes-Begges, Madaras Putnas-Zvirbules, Vijas Točas, Laumas Auermanes, Anetes Tropas, Evertas Vītoles, Lauras Lejiņas, Neldas Otvares un Ilutas Ošas darbus.

Izstādes autore kādreiz ir mācījusās vai arī mācās Jāņa Simsona Madonas mākslas skolā. Vairākām no viņām arī turpmākais ceļš saistās ar mākslu, bet dažas arī ikdienā dara pavisam ko citu. Taču vienojošais autoru darbos ir īpašais, jūtīgais skatījums uz apkārtējo pasauli un norisēm tajā. Un visas izstādes autore ir pateicīgas savai pirmajai zīmēšanas skolotājai pamatskolā un skolotājai mākslas skolā (arī izstādes dalībniecei) Vijai Tocai.

Krāsu prieku varēs vērot līdz 20. novembrim. Paldies idejas autori un izstādes organizatorei Jolantai Vītolai!

Marija Beģis-Begge, izstādes apmeklētāja

Mākslinieku kopilde.

Grāmatu plauktus rotā autoru darbi.

Autoru darbi.

Iledziet sveces

Varbūt pār kopiņām klusām dvēseles priekā dejos,
Zinot, ka neaizmirst tie, kuri turpina dzīvot.

Iledziet sveces tiem, pie kuriem neviens vairs nenāk,
Gaišāks lai dvēselēm ceļš, šonakt lidojot ciemos.

Uz sveču vakara pasākumu Ozolkalna kapsēta tika īpaši sakopta. Uzslavu ir pelnījusi Tatjana Mūrmane. Taņa pastāstīja, ka darbā centīgi piedalījās Dzintra Kļaviņa, Ināra Garuole, Sarmīte Rimeike. Viņas arī pavasarī izkopa Jāņa Rozenovska iestādītās baltegles. Divas vaģas ar eglītēm tika aizaudzētas ar zāli, lai šajā karstajā vasarā tās neizdegtu. Un tagad dāmas šīs eglītes izravēja. Kopumā tika iestādītas ap 200 eglītēm.

Ilmārs Grudulis
Solvitas Stulpiņas foto

Tatjana Mūrmane,
Andris Vītols, Ilmārs Grudulis.

Eglīšu stādītājas kopā ar Ilmāru Gruduli.

Pārmaiņas tautas nama vadībā

Vērigākie pagasta iedzīvotāji noteikti pamanīja, ka septembra mēnesī tika izsludināts konkurss tautas nama vadītāja amatam. Līdzšinējā vadītāja Laura Biķerniece dodas garākā atvaļinājumā, līdz ar to radās nepieciešamība pēc aizvietotāja.

Diemžēl jāatzīst, ka atsaucība uz šo sludinājumu bija ļoti zema. Pārvaldes vadītājs Andris Dzenovskis kopā ar Lauru tikās ar visiem, kuri bija iesūtījuši pieteikumus. Pēc pārrunām nolēmām dot priekšroku pretendentam no mūsu pagasta, taču viņš atteicās. Līdz ar to darbā tika pieņemta nākamā pretendente **Gita Dzene** no Ļaudonas. Gitai gan Mētrienas pagasts nav svešs. Viņas abi vectēvi ir no Mētrienas. Gita savus darba pienākumus sāka pildīt ar oktobra mēnesi.

Jau pirmie viņas darba rezultāti ir redzami. Aktīvi notiek gatavošanās novembra koncertiem.

Dažus mēnešus atpakaļ Laura bija iesākusi darbu pie jaunās Mētrienas mājas lapas izveides un ar došanos atvaļinājumā šo darbu līdz galarezultātam izdarīja Gita.

Ar šo arī paziņojam, ka uz Latvijas 100 gadi kā dāvanu Mētriens ir ieguvusi savu interneta mājas lapu. Esiet aicināti visi to aplūkot – metriena.lv. Priecāsimies arī saņemt ierosinājumus, publikācijas un jūsu viedokļus, lai šī vietne kļūtu saistoša mētrieniešiem. Viedokļus un materiālus gaidīsim uz e-pastu gita.dzene@mado-na.lv vai personīgi nododot Gitai tautas namā.

Mobilā telefona numurs tautas namam paliek nemainīgs 20021220.

Vēlēsim veiksmi Gitai jaunajos darba pienākumos pildot.

Laura Biķerniece

Kolektīvo medību sezona atklāta

MEDĪBAS

Valsts medību likums nosaka, ka Latvijā kolektīvās medības ar dzinējiem atļautas no 1. oktobra līdz 1. februārim. Biedrības „Mētrienas mednieki” valde organizēja kolektīvo medību sezonas atklāšanu 6. oktobrī. Uz pasākumu tika aicināti mednieku ģimeņu locekļi. Katrs varēja izvēlēties sev tikamus viesmedniekus no citām mednieku organizācijām. Plkst. 8 no rīta pie Mētrienas mednieku nama pulcējās 24 mednieki un 18 dzinēji. Dzinēju lomā bija mednieku dzīvesbiedres ar bērniem. Dzinējus vadīja pieredzējušie meža pazinēji Jānis Trops un Māris Macijevskis. Medību vadītāja pienākumus pirmo reizi savā mednieka karjerā pildīja Intars Jurgis. Medībās piedalījās četrkājainie palīgi: Jāņa Irbes Krievu – Eiropas laika, Viktora Mutora – Vācu īsspalvainais putnu suns un Māra Macijevska Rietumsibīrijas laika. No mednieku ģimenēm viskuplāk pārstāvēta bija Fridriha Hāzes saime. Piedalījās visi seši ģimenes locekļi. Pilnā sastāvā bija Jāņa Irbes ģimene.

Medības bija ļoti veiksmīgas. Ja pirmajos divos mastos pie *Lejasārēm* un *Korejā* manīja maz dzīvnieku, tad izšķirošais izrādījās *Būru* mežs ar ļoti lielu aļņu, staltbriežu un stirnu skaitu. Būru mežā veicās laikam tāpēc, ka mednieki pusdienas ieturēja Intara Tumanova Aizezerē. Kopīgi iegūtās medību trofejas pirmajā kolektīvo medību dienā bija 3 stirnas, 1 staltbriežu gov, 3 aļņa govīs un 2 aļņa teļi. Šoreiz veicās viesmedniekiem. Viņu vidū Nauris Stola, Gatis Barbāns un Artūrs Bušs. No mētrieniešiem trāpīgākie bija Diks Aivars, Jānis Irbe un Valdis Kaminskis.

Pirmajā vakarā neiztika bez tradicionālās aknu cepšanas un stingrāka malķa baudīšanas. Par ēdiena pagatavošanu parūpējās Aija Tumanova un Viktors Aleknavičs.

Šis bija otrais gads, kad medību sezonu sākām ar ģimeņu medībām. Nākamgad plānojam šo tradīciju turpināt.

Nākamās kolektīvās medības notiks 10. novembrī. Turpmāk šādas medības plānots organizēt ik pēc divām nedēļām.

Ilmārs Grudulis

Makšķernieki oktobrī

MAKŠĶERĒŠANA

Oktobra mēnesis pieskaitāms pie laba zivju ķeršanas mēneša. Mētrieniešu lomi bija dažādi. Visveiksmīgākais šomēnes izrādījās Andrejs Stoļarovs, kurš 2. oktobra rītā, Odzienes ezerā velcējot, izvilka 6,300 kg smagu zaļsvārci. Cīņa ar līdaku norisinājās kādas piecpadsmit minūtes, lai šo spēcīgo zivi ievilkto laivā. Plēsoņa bija iekārojusi gumijas māneklī, kurš, velcējot, iekārdināja zivi.

Kaislīgie makšķernieki Rolands Kaļeiņikovs un Genādijs Sinkevičs asaru un līdaku meklējumos izbraukāja Ļaudonas, Praulienas pagastus un visu Krustpils novadu. Tomēr Rolands nav gandarīts ar lomiem. Brangākie asari 300 – 400 gramu svarā, katrs trāpījās kādā no Krustpils novada ezeriem.

Genādijs Sinkēvičs visbiežāk apmeklēja Aivieksti, un ik pa laikam noķer kādu līdaku. Genādijs nav aizmirsis arī Odzienes ezeru, viņa iemīļotā makšķerēšanas vieta ir pussaliņa aiz Ezerkrastiem. Tomēr pēdējās divas reizes raudu un plīču loms

bija neliels.

Šajā mēnesī makšķerēšanas sacensībās mūsējie nepiedalījās.

Ilmārs Grudulis
Foto no Andreja personīgā arhīva

Aiviekstes laivinieks un dižs dzejas kareivis Jānis Medenis

PA VĒSTURES TAKĀM

1937. gadā dzejnieks Jānis Medenis par 1936. gadā iznākušo dzeju grāmatu *Varenība* saņem godpilno Annas Brigades literāro prēmiju, ko žūrija piešķir reizi trijos gados par aizvadītā perioda labāko nacionāli patriotisko darbu literatūrā. Materiālā ziņā prēmija tam laikam iespaidīga – 3000 latu. Un Jānim Medenim jau ir sapnis, ko tagad var īstenot dzīvē! Kā Brīvības cīņu dalībniekam valsts piešķir dzejniekam zemes gabalu jaunsaimniecībai nepilnu 15 hektāru lielumā – toreizējā Saikavas pagasta teritorijā, Aiviekstes kreisajā krastā. Turpat, pāri upei, jau bija Praulienas pagasts, kurā atradās dzimtās *Lejasješku* mājas un mīļie *Trākši* – no kuriem nākusi sieva Alma. Tagad jābūvē pašam pils! Savu pirmo paša celto māju dzejnieks nosauc par *Medeņiem*. Pretī *Medeņiem* tolaik ir pārceltuve – var ērti tikt upei pāri, kur uzreiz ir labs ceļš. *Medeņu* būvēšanas laikā dzejnieks tikai pa retam iebraucis Rīgā – lai sapirktu celtniecībai nepieciešamo, pie viena satiekot draugus un nokārtojot vēl citas darīšanas. Dzejnieks iet līdz visos darbos: gan mājas būvniecībā un siena pļaujā, gan aršanā un ražas novākšanā. Dzejniekam tā ir atgriešanās pie dzīves, kādu viņš pazinis kopš bērnības, un šai nesteidzīgajā ritmā viņam top jauni, pavisam citādi dzejoļi.

Pēc aizbraukšanas no Rīgas uz laukiem šie septiņi dzimtajā pusē pavadītie gadi (1937. – 1944.) paliek dzejnieka atmiņā kā labākie. Viņš tagad var dzīvot pats savās mājās, kurās ciemojas arī viņa draugi literāti: Aleksandrs Čaks, Jānis Veselis, Jānis Kadilīs, Knuts Lesiņš, Nikolajs Kleģeris un, protams, Jāņa sirsnīgais draugs un jaunais, apdāvinātais dzejnieks un atdzejotājs Vilis Cedriņš! Jautras runas un dziesmas tad nerimst vairākas dienas. Arī rakstnieks Alberts Caune man stāstīja, ka trīsdesmito gadu izskaņā reiz apciemojis Jāni Medeni jaunajā mājā. *Medeņos* dzejnieks nosvin savu 40. gadu jubileju.

1944. gada augusta pirmajās dienās vācu karaspēks Saikavas pagastā nopostīja visas Aiviekstes kreisā krasta ēkas, jo tika raktas tranšejas gar upi – tuvojās Sarkanā armija. Uzspridzināja arī nesen uzceltos *Medeņus*, kuri dega vēl 4. augustā, kad Jāņa Medeņa ģimenei pavēlēja atstāt Praulienas pagasta *Trākšus* – dzejnieka sievas Almas dzimtās mājas. Visa pamale zvēroja vienās ugunīs, un dzejnieka sirds sažņaudzas – viņš redz *Medeņus* sagrūstam, un līdz ar māju aiziet bojā arī dzejnieka plašā, ilgi un rūpīgi vāktā bibliotēka.

Jaunceltie „Medeņi” Aiviekstes krastā zem jumta.

Lūk, divi dzejoļi, kas tieši tēlo tā laika pārdzīvotumus.

PĒDĒJAIS SKATS

No kalniem pēdjo skatu metu līdzenumā:
Pār Aivieksti un Kuju dūmu vilņi plūst,
Caur birzīm mājas plaiksnās asins sarkanumā
Un dzirkšu kūļi šaujas, — nami pelnos grūst.

Mēļš, zaļi dzeltens, rūsgans laistās debess jumā
Kāds teiksmains milzu ozols, un tad dunot lūst,
Pār upju lokiem šķīzdams, miglā silti glumā,
Kur, rieta staros kūpot, asins peļķes žūst.

Ardievu, krāšņā diena! Ceļš ved miera lejā,—
Rāms ezers, trejiem līčiem, ūdens elpu ceļ,
Kā smaržu trauku lejot dūmiem klātā sejā.

Nāk krēslā tuvāk Gaiziņš, ēnu drūzmu veļ.
Un pēkšņi kalna gāzē eglēs liesma šķīļas
Un mirkli ūdens vizmu, bīzīs, rozēs dzeļ, —
Kā dienas skats no dvēšles tumsas drūmas, dziļas.

DZEJAS SĀRTS

Sārts tūkstoš dzejas grāmatām bij kurts.
Tai baigā dienā, kas ar karu brāzās,
Kad dimdot nams no krasta dzelmē gāzās.
Reiz gaismā saukts, nu atkal tumsā burts.

Un gārša redzēja, kā liesmu mēlēs
Ik sējums — avens rīlas iesmā durts,
Cepts, grozīts — saira simts sīkās šķēlēs.

Bet nebij' mielasts vēl no pelniem rausts,
Kad muka dzirnieks, niknu baiļu šausts,

Ka gari aizskartie tam ļaunu galu vēlēs.
(Jānis Medenis. *Atkal esmu mājās. Izlase. Nordik. 2003.*)

Jāņa Medeņa ģimenei nu piespiedu kārtā bija jādodas bēgļu gaitās – cauri Vidzemei un Rīgai uz Kurzemi.

Bet līdz Baltijas jūras krastam vēl ilgs, likumots un briesmu pilns ceļš priekšā! No Praulienas *Medeņi* pajūgos brauc uz Vecpiebalgas „Saulrietiem”, kur viņus sagaida dzejnieka Kārļa Skalbes ģimene. Skalbe ir vienisprātis ar Medeni – arī viņš negrib doties trimdā. Arī viņš neļūtas nodarītis neko tādu, ko dzimtā zeme nespētu viņam piedot. Tikai znota Roberta Legzdīņa pierunāts, Skalbe piekrit doties bēgļa gaitās. Un tā – viens otru atbalstīdami – abi dzejnieki ar ģimenēm brauc pajūgos cauri Vidzemei un Rīgai uz Kurzemi. Viena nakts tiek pārlaista arī etnogrāfiskajā Brīvdabas muzejā, un nākamajā dienā klāt arī pati Rīga. Tālāk viņu ceļš ved Ventspils virzienā, turklāt, jāuzmaznās no krievu lidmašīnām, kas mēdz apšaudīt lielceļu ar pajūgu straumi. Skalbēm un *Medeņiem* izdodas sveikiem un veselīgiem sasniegt Kurzemes piekrasti. Tūkstošiem bēgļu tiek izkaisīti pa visu Kurzemi, gaidot laivas un kuģus, kas aizvedīs viņus prom no dzimtenes. *Medeņu* ģimene apmetas Tērandes skolā. Jānis Medenis ir viens no retajiem, kurš vēl skaidri nezina, vai brauks prom. Uz Vāciju noteikti nē! Medenis pat Vācijā ražotu šiferi atsacījās uzlikt savas jaunās mājas jumtam, kur nu vēl bēgt uz Vāciju! Uz Vāciju gan dodas viņa četri brāļi ar ģimenēm un māti levu, kura vēl no aizejoša kuģa klāja pārmet krustu palicējiem ostā...

Arī līdz Zviedrijai neiznāk tikt – dzejnieka meita Maija atcerējās to 1945. gada 10. maija nakti, kad Medeņu ģimene pamet Tērandes skolu un dodas gājienā uz jūrmalu, kur sarunāta viena no pēdējām laivām uz Zviedriju. Visu nakti nogaidījušies, viņi saprot – šoreiz izvēli izdarījis liktenis. Jāņa Medeņa ģimene paliek Latvijā, kā dzejnieks to dziļi sirdī vēlējis. Arī Jāņa tuvs draugs un kolēģis Vilis Cedriņš kādā tikšanās reizē Kurzemē Medenim sacījis – mums nav jābaidās no padomju varas, mēs taču neko sliktu un sodāmu neesam nodarījuši! Viņa Cedriņa sieva ar vienu dēlu tiek pāri jūrai uz Zviedriju, bet Vilis ar otru dēlu paliek Latvijā. Bet tas ir tikai pagaidām. Abiem dzejniekiem lemti smagi pārbaudījumi, paliekot dzimtajā zemē.

No 1942. gada līdz 1945. gadam tapušos dzejoļus Jānis Medenis kārtu krājumā „Burvību grāmata”, kas saprotamu iemeslu dēļ netika izdots un palika rokrakstā. Pēc padomju varas ienākšanas ģimene vairs nevar palikt Tērandes skolā. Tagad ir jādzīvo klusi un neuzkrītoši. Medenis sāk strādāt par dzirnavu pārraugu vairākās Ventspils apriņķa dzirnavās. Sieva Alma strādā par skolotāju Vārves pilī – pašas Ventas krastā. Turpat arī visi dzīvo. Dzejniekam jau šķiet, ka viss būs labi, un viņus vara liks mierā. Taču 1946. gada 7. janvārī Vārves pilī ierodas apcietinātāji. Viens no viņiem pieiet pie grāmatu plaukta, izvelk no tā „Varenību”, nocītē kādu veltījumu brīvajai Latvijai, piezīmēdams: „Re, kur pierādījumi!” Visticamāk – iekšlietu darbinieks bija jau sagatavojies šim apmeklējumam Medeņu dzīvoklī. Dzejnieku apcietina un aizved. 11 mēnešus viņš pavada Centrālcietumā, kur tiek pratināts, lai taču „beidzot izstāsta patiesību”. Patiesība ir tā, ka Jānis Medenis ir patriotisku dzejoļu krājumu autors un sabiedrībā pazīstama persona. Taču dzejniekam tiek izvirzīta apsūdzība par līdzdalību kādās pagrīdes organizācijā, kura izplatījusi nelegālus laikrakstus un lapiņas, kur bijuši iespiesti arī Medeņa dzejoļi. Dzejnieks noliedz līdzdalību grupā, nenoveļ vainu uz citiem un neparaksta nevienu melīgu dokumentu. Pratinātāji runā savu, dzejnieks – savu, bet iznākums ir jau iepriekš paredzams – tā arī nepierādāt dzejnieka saistību ar pagrīdi, viņam piespiež 10 gadus labošanas darbu nometnē un pārved uz Bolderājas darba nometni (tagadējā Daugavgrīvas cietokšņa teritorijā). Tuviniekiem ļauts reizi nedēļā atnest ieslodzītajiem paciņas, un Jānis Medenis caur dzeloņdrāšu žogu var pusstundu parunāties ar sievu. Bolderājā dzejnieks uzraksta dzejoļu krājumu „Dieva dārzs” (1946–1948). Tajā arī atrodams īsais sonets „Dzejnieka kaps”, kas ir veltījums dzejniekam Vilim Cedriņam,

Knuts Lesiņš, Vilis Cedriņš un Jānis Medenis pie jaunās mājas 1943. gadā.

kurš nesen gājis bojā ceļā uz izsūtījuma vietu Sibīrijā...

1948. gada otrajā pusē Jānis Medeni pārved uz Sibīrijas plašumiem. Pa vairākiem posmiem jeb etapiem viņu kopā ar daudziem citiem nogādā Noriļskā – pilsētā aiz polārā loka. Sākumā dzejnieks kopā ar citiem ieslodzītajiem iet meža darbos. Vēlāk izrādās, ka nometnē lieti noder cilvēks, kas ar papīru un spalvu prot rakstīt un rēķināt. Dzejnieks kļūst par rēķinvedi, kuram jāizkalkulē katra strādnieka nopelnītais un līdz ar to – maizes deva. Dzejnieks ar laiku iemācās pierakstīt liktens biedriem vairāk padarīto darbu, tādēļ arī maizes izsniedza vairāk. Tādā veidā ne viens vien novārdzīts ieslodzītais sagaidījis pavasari. Bija gadījumi, kad priekšniecība atšifrēja, ka viens otrs darbs ir sagudrots. Tad iecirkņa priekšnieks dusmīgi kliedzis: „Iedomājieties tikai, viņš sēž cietumā un sacerē! Nē, tas taču ir dzejnieks!” Nez vai uzraugs pats zinājis, ka runā patiesību.... Tā, lūk, īsts talants spēj labu darīt ne tikai mākslas laukā vien!”, atceras dzejnieka nometnes biedrs Noriļskā Voldemārs Veinbergs.

Pirmie seši Sibīrijas gadi ir smagi arī tādēļ, ka ieslodzītajiem atļauts rakstīt vēstules tuviniekiem tikai divas reizes gadā, turklāt, krievu valodā, lai visu „lieko” nometnes cenzors varētu rūpīgi aizkrāsot. Arī Jāņa Medeņa vēstulēs sievai un meitām ir šādas aizkrāsotas rindas. Līdz ar „atkušņa” sākšanos 1954. gadā sarakste kļūst biežāka – līdz pat vairākām vēstulēm mēnesī. Un tad jau drīkst vēstules rakstīt arī citās valodās, ne tikai krieviski. Kad sieva un

meitas latviski rakstītās vēstules saņem un atbild, dzejnieks beidzot var ļaut vaļu savam rakstnieka talantam, un vēstulēs turpmāk itin bieži tiek atēlots Sibīrijas dabas skaistums, gleznainums un varenums. Tolai Jānis Medenis neatrodas vairs Noriļskā – aiz Polārā loka, bet pārsūtīts uz dienvidiem – Irkutskas apgabalu. Netālu no viņa jaunās dzīves un darba vietas tek Čukšas upe, gar kuras krastiem dzejnieks staigājis desmitiem reižu, un kuru spilgti aprakstījis vēstulēs uz mājām. „Upe vai ezers, vispār ūdens, it kā paceļ dabu augstākā pakāpē! Ūdens mani pievelk vilkšus klāt!” (1955. gada 27. augustā)

Pēc laikabiedru atmiņām var secināt, ka vairāki Noriļskas posmā rakstītie dzejoļi visticamāk gājuši bojā. Taču saglabāties ir „Noriļskas vainags” (1949. – 1953.) – skaista un lakoniska desmit dzejoļu kopa. Pēc nokļūšanas Irkutskas apgabalā jau daudz vieglākos apstākļos, lai arī ieguvis invaliditāti veselības stāvokļa dēļ, Jānis Medenis izsapņo un pamazām raksta skaistus dzejoļus „par puķēm un mīlestību” jaunajam dzeju krājumam „Putnu ceļš”. Dzejnieks

vēstulē raksta, ka tas būšot viņa labākais krājums – tāda kā „gulbja dziesma”. Lasītāju vairākums gan ir vienisprātis, ka izcilākā Medeņa grāmata ir un paliek „Tecila” (1933). „Putnu ceļš” tiek uzrakstīts pilnībā, kā iecerēts, vien dažas elēģijas no grāmatu noslēdzošās nodaļas – „Ziemeļu elēģijas” – tiek uzrakstītas vai pabeigtas pēc atgriešanās dzimtenē 1955. gada novembrī.

Jānim Medenim pēc atbraukšanas no izsūtījuma lemts nodzīvot dzimtenē vēl nepilnus sešus gadus. Pēc desmit nebrīves gadiem viņš atkal vaigu vaigā sastop savu ģimeni – Sievu Almu un meitas Maiju un Mirdzu. Jānis jau zina, ka jaunākā meita Mirdza pārdzīvojusi izsūtījumu Mordovijā, kur strādājusi smagus fiziskus darbus kopā ar visāda vecuma liktnes biedrenēm. Mirdzu taču izsūtīja no Sēlpils 13 gadu vecumā! Par to, ka viņa, būdama laba zīmētāja, uzzīmēja karikatūru par Staļinu un viņa konstitūciju. Abas meitas mantojušas lieliskas, skanīgas balsis! Tāpat kā tētis un mamma, viņas prot dziedāt gan solo, gan duetā. Jānim un Almai par to liels prieks!

Medeņu ģimenei tiek piešķirtas pāris istabas komunālajā dzīvoklī Vecrīgā, Klosters ielā. Par dzejnieku uzņemas rūpi Rakstnieku savienība un arī viņa kolēģe Mirdza Ķempe, kura reizēm Medenim dod padomus, kā rakstīt, no kādiem vārdiem labāk izvairīties dzejā, ja vēlas publicēties Padomju Latvijā. Pats Medenis pēc atgriešanās nemaz necerēja uz rakstnieka darbu, viņš domāja par dārznieka, celtnieka vai rēķinveža darbu, jo nevēlējās dzīvot

Turpinājums no 7. lpp.

cieti uz kakla, apgrūtināt sievu un meitas. Dzīve Rīgā un Rakstnieku savienības atbalsts dzejnieku tomēr ievirza literārajā darbā. Viņš ārstējās slimnīcā, uzlabo veselību sanatorijās, kur top jauni dzejoļi. Lai nopelnītu iztiku, dzejnieks regulāri tulko. Dostojevska romāni, Ļermontova un Puškina darbi – tā ir tikai daļa no Medeņa maizes darba, ko sauc par tulkošanu un atdzejošanu. 1958. gadā Valsts izdevniecība laiž klajā Jāņa Medeņa dzejas izlasi „Dienu krāšņums”. Tajā atrodami dzejnieka līdzšinējā rakstnieka mūžā rakstītie darbi, arī vairāki Sibīrijā tapušie. Grāmatā ir daudz cenzūras labojumu, piemēram, vieni vārdi aizvietoti ar citiem, tā reizēm pilnīgi izmainot teikuma mērķi un jēgu. Bet ar to autoram bija jāsamierinās, ja bija sapnis un vēlēšanās ieraudzīt vēl iznākam savu grāmatu dzimtenē.

Dzejniekam top arī kāds lielāks darbs.

Jau drīz pēc atgriešanās no Sibīrijas viņš sāk darbu pie 1905. gada revolūcijas cīnītāju tematikas. Iecerēts ir apmēram piecarpus tūkstoši rindu, kuras apvienos tituls „Ugunis naktī”. Par avotiem dzejnieks izraugās „Revolucionāro cīnītāju piemiņas grāmatu” un citus izdevumus par 1905. – 1906. gada notikumiem Latvijā. Vairākas no šī lielā, divdaļīgā eposa jeb cikla poēmām un balādēm tiek nodrukātas žurnālā „Karogs”. Taču izdot šo grāmatu pilnībā neizdodas. Recenzenti kritizē autoru pa „vairākām līnijām” – krājumā trūkstot paša 1905. gada, neesot parādīta šķīru cīņa, tekstā esot visādas neskaidības utt. Dzejnieka otrā sieva Lea Dāvidova-Medene savam dēlam, šo rindu autoram, reiz stāstīja, ka Jānis Medenis, uzzinājis, kādu likteni toreizējā vara noteikusi viņa „Ugunim naktī”, reiz pārnākot mājās, sacījis: „Tās ir beigas” („Ugunis naktī” iznāk dažus mēnešus pēc dzejnieka nāves:

melna, plāna grāmatiņa, kurā apmēram desmitā daļa no uzrakstītā krājuma).

Dzejnieks par savu tulkojumu un dzejas publikāciju honorāriem bija gandrīz pabeidzis māju Murjānos – netālu no Gaujas. Gauja viņa dzejā vairākas reizes bija ienākusi jau Sibīrijas gadu krājumā „Putnu ceļš”. Arī dēlu viņš pēc atnākšanas no izsūtījuma bija izsapņojis un radījis. Dzejnieks bieži brauca uz jauno māju Murjānos, kur pārsvarā dzīvoja viens un strādāja pie tulkojumiem, lasīja. Tur viņu 1961. gada 10. maijā arī atrod – otrā stāva darbistabā, savā gultā, acenēs un grāmatu uz krūtim. Dzejnieks nodzīvoja šajā saulē nepilnus piecdesmit astoņus gadus.

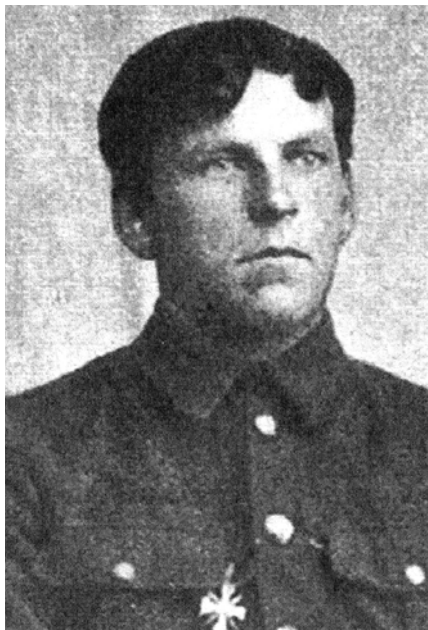
Aiviekstes laivinieku, dižu dzejas karēvi Medeņu Jāni, lai pieminam, lasot un skandējot viņa dzeju!

Vidvuds Medenis

Lāčplēša kara ordeņa kavalieris Jānis Lejiņš

PASĀKUMI

Turpinām stāstus par mūsu pagasta Lāčplēšiem. Šoreiz par trešo, kuru vēl personīgi atceras daudzi vecākās paaudzes mētrienieši. Jānis Lejiņš bija 4. Valmieras kājnieku pulka kareivis. Vēlāk tika paaugstināts par kaprāli. Viņa varoņdarbs bija tas, ka 1919. gadā Zemgalē apturēja vāciešu uzbrukumu, būdams smagi ievainots, turpināja ar ložmetēju apšaudīt vācu kājniekus. Pa to laiku Lejiņa rota paspēja atkāpties. Par nopelniem brīvības cīņās Jānim piešķīra jaunsaimniecību Vintiešos. Ļoti interesants ir fakts, ka viņš bija pirmais Oškalna vārdā nosauktā kolhoza valdes priekšsēdētājs. Acimredzot, ka toreizējie VDK darbinieki nezināja par Jāņa Lejiņa kara gaitām, jo ordeņa piešķiršanas brīdī viņa uzvārds bija Stefanovičs. Vēlāk Jānis strādāja par brigadieru un darbu beidza kā galdnieks kolhozā Līdums. Jānim Lejiņam bija daudzas organizatoriskas un cilvēciskas īpašības. Otrajā pasaules karā, tuvojoties frontes līnijai, Mētrienā vietējo iedzīvotāju grupa mežā starp Kaktiņiem un Valtersalu ierīkoja bunkuru, kur

paslēpties apšaudes laikā. Dziļi zem ierakto bunkuru sedza vairākas baļķu kārtas, kuras spēja izturēt artilērijas šāviņus. Šo bunkuru ierīkoja neiesauktie karadarbībā pagasta vīrieši un jaunie zēni.

Labi atceros, ka mana mamma ar diviem maziem bērniem nevarēja piedalīties šajā darbā, jo tēvs bija iesaukts vācu armijas latviešu leģionā, tāpēc mamma, lai glābtu mūs abus mazos, izraka seklu bedrīti, kurā mūs abus ielika iekšā un pati uzgūlās virsū, pāri pārliekot metāla vannīti. Taču Jānis Lejiņš to bija ievērojis un kaut kādā veidā mūs ietilpināja jau tā pārpildītajā bunkurā. Atceros drausmīgos kara trokšņus: bumbu sprādzienus, artilērijas apšaudes un uzbrūkošās krievu armijas urrā saucienus no Ozolkalna puses Vintiešu virzienā. Jānis Lejiņš ar šauteni rokās stāvēja pie bunkura ieejas, lai garām bēgošie vācieši nevarētu iemest granātu. Jānis stāstīja, ka skats bijis traģisks, vairāki vācieši bēguši garām pa mežu, bez ieročiem un cepurēm. Tā Lāčplēša ordeņa kavalieris parādīja sevi kā lielu cīnītāju jau otrajā karā.

Piecpadsmit gadus pēc kara, strādādam par mežsargu, es mēģināju atrast bunkura vietu, bet tas man neizdevās. Vienīgi dzirdēju nostāstus, ka bunkurā vēl kādu laiku ir mitinājušies nezināmi cilvēki.

Ilmārs Grudulis

Foto no Mētrienas bibliotēkas arhīva

Biju karavīrs

Simts gados par mūsu Latviju un savu Mētrieni bija spiesti atdot savas dzīvības daudzi pagasta iedzīvotāji. Atskaitot Brīvības cīņas, pārējie kritušie manā skatījumā bija divu naidīgu lielvaru kara upuri. Neviens negribēja mirt, bet piespiedu kārtā gan padomju armijā, gan vācu armijā tika mobilizēti desmitiem Mētrienas vīri.

Vācu armijas latviešu leģiona cīņās

krita Ēvalds Ozoliņš no Jaunrubeņiem, Voldemārs Stepanovs no Rožkalniem, Augusts Naglis, Valdis Jansons no Audzērēm, Pētris Liepiņš, Jānis Krasts no Ārēm, Jānis Ozoliņš no Mauriem, Valdis Tikiņš no Dobupiem, Osvalds Aizelksnis no Kaktiņiem, Jānis Paulis Zvaigzne no Aizdēglēm, Ēvalds Apsītis no Melderkalna, Vīlberts Batrags no Pakaļniem, Zigfrīds Līcītis no Vecārēm, Vilis Liepiņš no Jurjāniem, Imants Namiķis no Timsmaļem,

Imants Seržāns no Lielniekiem, Jānis Vagnags no Saltupiem, Arnolds Vavinskis no Rēzeknītes.

Tāpat padomju armijas rindās dzīvības zaudēja Jānis un Laimonis Prodi, Arnolds Lejiņš un vēl ap diviem desmitiem Mētrienas jauniešu. Skumjš ir fakts, ka daļa no krita 44. gada beigās un 45. gada sākumā, kad kara darbība bija tuvu beigām.

Materiālu sagatavoja Ilmārs Grudulis

Bagātus mūs dara cilvēki apkārt...

MĒNEŠA JUBILĀRI

Oktobrī skaistu jubileju svinēja Marija Beģis-Begge.

Mārīte, kā mēs visi viņu mīļi saucam. Mīloša māte, talantīga skolotāja, atsaucīga kolēģe, sirsnīga draudzene...

Vienkārši – patīkams cilvēks.

Cilvēks, ar kuru vienmēr var atrast kopīgu valodu, gūt padomu un atbalstu jebkurā situācijā.

Mārīte strādā par latviešu valodas un literatūras skolotāju Mētrienas un Lazdonas pamatskolās, darbojas avīzītē „Mētrienas Dzīve”. Ļoti stiprs cilvēks.

Mārīt, sveicam Tevi skaistajā dzimšanas dienā! Esi laimīga!

Foto no jubilāres personīgā arhīva

Kopā ar Mārīti Mētrienas pamatskolā strādājam jau kopš 1983. gada. Pazīstot Mārīti visus šos gadus, droši varu teikt, ka visi darbi, ko Mārīte paveic, ir veikti ar vislielāko atbildības sajūtu.

Šajā laika periodā ir bijuši daudz jautru, interesantu, darbīgu brīžu. Kopā esam gājušas ogās, sēnēs, kartupeļu talkās. Karstajās vasaras dienās esam braukušas peldēties uz Aivieksti. Ar audzināmajām klasēm gājušas pārgājienos, braukušas ekskursijās. Mārīte labprāt apmeklē teātra izrādes, koncertus, mākslas darbu izstādes.

Un es pilnībā piekritu 7. un 9. klases skolēnu izteiktajam Mārītes raksturojumam – jauka, pozitīva, strādīga, latviska, forša, vienmēr lieliski izskatās, ļoti laba skolotāja, saprotoša, patriotiska, zinoša, radoša, izpalīdzīga, runīga, talantīga, prot izskaidrot mājas darbus, atsaucīga, čakla, skaista.

Manuprāt, tā nav nauda, kas dara mūs bagātus. Tie ir cilvēki, kam patiesi rūpam. Tie ir cilvēki, kam varam uzticēties, ar kuriem varam mesties piedzīvojumos. Tie ir cilvēki, kurus varam saukt par saviem draugiem. Un es varu teikt pavisam atklāti – uzskatu sevi par bagātu cilvēku, jo pazīstu Tevi, Mārīt! Paldies, ka esi manā dzīvē kā draugs! Daudz laimes Tev dzimšanas dienā!

Līga Pastare

Lai viss, ko vēlies – piepildās,
Lai viss, ko dari – izdodas,
Lai visu, ko gribi – ir sasniedzams,
Lai nekad, lai nav tā, ka nav nekā!

Mārīti vairāk iepazīnu kā skolotāju un māti. Viņas gaitās soļo arī meita Zane. Viņa ir daudz paveikusi skolotājas darbā. Daudz darbiņu darīti, mājas soli ejot. Ikdienā rūpējas par kārtību un tīrību mūsu mājas kāpņu telpā.

Mārīt, Tev garš ceļš vēl ejams, daudz darbiņu padarāmi. Mēs visi dzīvojam daudzkrāsainā pasaulē, tāpēc jāpaspēj ieraudzīt un sadzirdēt to skaistumu, kas ir mums apkārt.

Oktobris ir dabas krāšņākais mēnesis, kad dārzos zied asteres, dālijas, liesmo gladiolu acis. Tas ir Tavš mēnesis. Esi kā puķe, lai pie Tevis lido darba bites! Esi kā strauts, plūsti, plūsti, nekad nepastājes.

Kaimiņiene Nora

Ja man Tevi, Mārīt, vajadzētu uzzīmēt... Man pietrūktu krāsu, kas paleti rotā. Es ņemtu tikai gaišās un siltās krāsas. Lai tumšās atkāpjas, pietiek tām ienākt pasaulē Tavā...

Es zīmētu austošu sauli, rasotu rītu un putnu balsīm pielietu dienu. Draugu balsīm skanošu dziesmu, bērnu čalām piepildītu darbostundu.

Es zīmētu meža zaļo rotu, sārtos brūkleņu ciņus, rudenīgos sēņu grozus. Un vakara blāzmā, zem rietošiem saules stariem, grāmatu kādu...

Es zīmētu māti, kas vēlās vakara stundās pie virtuves loga gaida pārnākam kādu.

Solvīta

Marija Beģis-Begge. Mamma, mammīte, draudzene, skolotāja... Grūti rakstīt par vistuvāko cilvēku pasaulē! Ja nu sanāk kļūdīties?

Mammu, paldies, ka Tu esi! Paldies, ka esi daudz laika, darba, enerģijas un nervu ieguldījusi manī! Mammu, paldies par mīlestību!!!

Mamma – Marija Beģis-Begge (kā visi viņu dēvē, Mārīte) nākusi no saulainās, dzīvespriecīgās, kolorītās Latgales – no Varakļānu novada Stirnienes. Viesmīlība, laipnība, mīlestība pret cilvēkiem, dabu un dzīvniekiem, izpalīdzība un vēlme vienmēr celt galdā gardu ēdienu – tas nāk no Latgales. Arī spīts un izturība, spēks izturēt visu, ko dzīve sniedz vai atņem...

Skaists laiks Mārītes dzīvē – studiju laiks Liepājā. Tas pozitīvi ietekmējis viņas dzīvi un tālāko nākotni. Vēju pilsētā apgūta skolotājas profesija, te satikts arī dzīvesbiedrs un bērnu tēvs.

Dzīve Mētrienā – jau cits dzīves un darba posms. Ar tuvākajiem radiem, draugiem, kolēģiem un kaimiņiem dalīti prieka brīži mājās, darbā, dabā, dārzā un mežā. Un arī grūtāki brīži.

Apbrīnoju mammu par spēju izturēt daudz un vēl vairāk un, par spīti visam, būt savaldīgai, mierīgai un apdomīgai.

Bet nu, jauns, apaļš gada skaitlis – tas ir jaunas dzīves sākums. Un, kā teikusi kāda mīļa, tuva un sirdsgudra radniecē: „Dzīve sākas no 60!” Lai piepildās par visiem 200 % !!!

Ar mīlestību – meita Zane

Aktuāla informācija rokdarbniecēm un amatniekiem!

Aicināti piedalīties visi, kas brīvajos
brīžos rada skaistas, siltas, praktiskas
un mīlas lietas!

Gaidīšu jūsu darbiņus līdz 6. decembrim
Mētrienas pagasta bibliotēkā!

Ar cieņu, bibliotēkas vadītāja Jolanta
(t. 2371432)

Gadskārtējā
rokdarbnieču un
amatnieku darbu izstāde
**ZIEMASSVĒTKU
TIRDZIŅŠ**
Mētrienas pagasta
bibliotēkā šogad
12. decembrī!

LĪDZJŪTĪBAS

Klusums,
tevis vairs nav,
tikai atmiņas,
kas aizkustina dvēseli,
kas aizkustina dvēseli,
kāds nepateikti, – skan
(A. Ģļauda.)

Izsakām patiesu līdzjūtību mūsu
ārštata rakstītājam **Jānim Pakārklim**,
DĒLU KĀRLI smilšu kalniņā pavadot.
„Mētrienas Dzīves” veidotāji

FOTOREPORTĀŽA

Izvēle izdarīta

6. oktobrī 13. Saeimas vēlēšanās aktīvi piedalījās
arī Mētrienas pagasta iedzīvotāji. Ieskatās tās dienas
notikumos.

Solvitas Stulpīņas foto

Vēlēšanu iecirkņa priekšsēdētāja
Aiga Freija Atver vēlēšanu urnu.

Savu balsi atdevusi vecākā pagasta
iedzīvotāja Alise Briņķe.

Pirmais Mētrienas vēlēšanu
iecirkņī nobalsoja Viktors
Aleknavičs.

Datorā rūpīgi tiek pārbaudītas balsošanas zīmes.

Balso Eleonora Rimša.

Tu esi cilvēks,
kam sapņi kabatā sēž
un katru ikdienas soli
uz saulstaru takas pusi vērš!
(Dzidra Medvedjeva)

Sveicam **Mariju Beģis-Beggi**
jubilejā!

Vēlam veselību, radošu
ikdienu, svētīgu vakara stundu!
„Mētrienas Dzīves” veidotāji

Raudzīties drošu skatu,
Paturēt siltumu smaidā,
Nosargāt laimi sirdī,
Gribēt mazliet vairāk par gribu,
Starot mazliet tālāk par staru,
Mīlēt ar mīlestību.
(M. Laukmane)

Sveicam skolotāju
Mariju Beģis-Beggi
skaistajā dzimšanas dienā!
Mētrienas pamatskolas
kolektīvs

Izdevējs – Mētrienas pagasta pārvalde.
Reģ. Nr. 90000054731, pagasta pārvaldes
tāl. 64826031, 64826033, fakss 64826031.
Avīzes redaktore Solvita Stulpīņa.
Redkolēģija – Valda Otvare, Jolanta Vītola,
Līga Pastare, Marija Beģe-Begge,
Vallija Šipola, Eleonora Rimša,
Ilmārs Grudulis.
Iespiests SIA “Erante” tipogrāfijā.
Tāl. 25676030